

staar og passer „Messingjens“, og saa siger hun, for hun er noget betænkelig ved Sagen — og strengt taget kan man ikke fortænke hende i, at hun er betænkelig ved Situationen, saadan en Krigskar! —: „Vil du nu ogsaa være god imod mig, Rasmus, for saa har jeg jo ikke andre end dig?“, hvortil Rasmus svarer: „Du kan jo se, hvordan jeg er imod Jens, og han er kun et umælende Bæst, jeg deler min sidste Bid Brød med ham, skulde jeg saa være ond imod dig.“ Saa stiger hun op paa Hesten, og de rider af Sted. Den Mand var Jæger, og han og hans lige har ikke fortjent at blive mistænkeliggjort og sat ud af nogen Dyrebeskyttelsesforening. Skal Mænd med det Sindelag — og dem er der mange af — sættes ud af Dyrebeskyttelsesforeningen, har disse aabnet Krig mod Dyrenes Venner i Danmark, og det skulde de ikke gøre, for vi skulde se at faa det saaledes, at enhver Skovfoged, enhver Skovrider, enhver Godsejer, enhver Bonde blev Dyrenes Ven og Beskytter, og jo mere Kendskab de havde til Dyrene, jo bedre vilde de være det.

Den Forandring, der har fundet Sted i Dyrebeskyttelsesforeningens Optræden overfor Jægerne, hænger rimeligvis sammen med noget andet. Det Digt, jeg antydede, om det dejlige ved at standse Springerens Klov hænger sammen med det Forhold, at vi er kommet ind paa at have hurtige Skydevaaben og paa at skaffe Materiale nok til Hurtigskydning. Da jeg var Barn, eksisterede der ikke i Danmark Fasaner andre Steder end i Fasaneriet paa Amager — det tror jeg i alt Fald; jeg har ikke set dem andre Steder —, men siden da er der indført Fasaner over hele Landet paa alle de store Godser. De er lette at skyde for Krybskytterne, det er en taknemmelig Opgave at gaa ud med sin Pose og enten at skyde dem ned fra Træet om Natten eller stikke dem med det, Blicher kalder for en Pigkæp, og putte dem i Posen. Fasanholdet fremavler Krybskytteri, men det er ikke Jagt i den Forstand, hvori Blicher og mange andre tager Jagten. Det tillukkende ved Jagt er at gaa i den frie Natur og finde Naturens Skønhed og saa at leve sammen med sin Hund. Hund og Jæger forenede i fælles Interesser og Glæde over Naturen og begge anvendende deres Kræfter og deres Snilde for at finde Vildtet, det er Jagtens inderste Nerve, og ikke at have mest muligt i Posen, naar man kommer hjem. Der maa ikke begaas Fejl, thi saa bliver Hunden bedrøvet, og saa bliver Manden bedrøvet, saa er de

Klodrianer. Hvis en Jæger med en dygtig Hund skyder alt for meget forbi, siger Hunden Farvel og gaar hjem, og saa er den vanskelig at faa i Tjeneste en anden Gang.

Men naar Fasanerne skal skydes, bliver det en Masseslagtning, de klappes op, og Jægerne er stillede paa dertil egnede Pladser, hvor der er en Smule Lysning. Det, som der ved en saadan Lejlighed præsteres, er som Regel udmærket dygtig Skydning, Hurtigskydning og Kasteskud, men det er Kunstskydning, og med Jagt har det meget lidt at gøre. Det beklagelige er, at bagefter refereres der i Aviserne, at den og den Dag har der været Jagt paa det og det Gods, og der har de og de 10 Jægere skudt 800 Stykker Vildt. Ikke noget Menneske, der hører det og ikke selv har set det, vil kunne lade være at sige: Saadant noget er ikke Jagt, det er ikke pænt, det er egentlig noget Griseri, og naar man kaldte det en Masseslagtning, var det egentlig en passende Betegnelse. Det er ikke det, man forstaar ved Jagt, og rimeligvis er det det, som har bragt Jagten i Miskredit. Der er vist ingen af de udmærkede Skytter og brave Jægere, som deltager i en saadan Jagt, uden at de siger: Den Dag, jeg gaar alene med min Hund og med Skovfogeden, og vi skal finde det og det Vildt, er alligevel de kønne Dage i vort Jægerliv, den Dag, vi præsterer Kunstskydning, er en Dag med en morsom Middag, men det er ikke den morsomste Jagt, man kan komme til. Men det er der neppe noget at gøre ved, nu er Fasanerne indførte, og nu finder denne Masse-skydning Sted. Der er ikke Tvivl om, at den Maade at skyde dem paa i og for sig ikke er meget mindre human end den Maade, hvorpaa man ellers tager Fjerkræ af Dage. De, som bliver ramt, falder som Regel, og Skoven bliver, saa vidt jeg ved, efter hver Omgang søgt af med Hunde, saa at der ikke ligger Dyr og lider, og skulde der være et Dyr, som er krøbet i Skrub til Natten, skal Ræven, hvis der endnu er Ræve, hvad der mange Gange ikke er — ved Fasanerierne maa man sætte Gift for dem for at have Fasanerne i Fred —, nok skaffe dem af Vejen. Noget større Dyrplageri finder ikke Sted ved en saadan Lejlighed.

Personer under 18 Aar maa ikke udøve Jagt. Efter den nuværende Jagtlov maa de udøve Jagt i voksnes Følge, naar de er 16 Aar. Det er sent nok. Jeg har kendt Mennesker paa 15—16 Aar, som var meget dygtige Jægere, og Mennesker,